

Arrest

nr. 200 086 van 22 februari 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. DASSEN
Pastoor Coplaan 241
2070 BURCHT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, die verklaren van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 augustus 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het tussenarrest nr. 194 165 van 24 oktober 2017, waarbij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het standpunt van de beschikking van 14 augustus 2017 verlaat, de debatten heropent en de zaak wordt verwezen naar de algemene rol.

Gelet op de beschikking van 20 november 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 december 2017.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat K. DASSEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché A. CREUVELTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandelingen betreffen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 augustus 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden bestuurshandelingen betreffen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 augustus 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

De verzoekende partijen voeren in een enig middel de schending aan van “de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting”, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van artikel 39/70 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM, van artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn, van “de omzendbrief van dvz van 21.07.2006” en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partijen bevestigen dat zij een negatieve beslissing van het CGVS kregen op 28 juli 2015 maar stellen dat zij beroep hebben aangetekend tegen deze negatieve beslissingen. Ze stellen dat het beroep bij de Raad schorsend is en een geheel eigen uitspraak velt over de nood aan bescherming.

De verzoekende partijen benadrukken dat een beroep lopende is bij de Raad zodat conform artikel 39/70 van de vreemdelingenwet geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of terugdrijving gedwongen mag worden uitgevoerd. Ze betogen vervolgens dat niet kan verwacht worden dat zij tegelijkertijd vrijwillig vertrekken naar hun land van herkomst gezien er nog een onderzoek hangende is naar de gegronde vrees voor vervolging/risico op ernstige schade. De verzoekende partijen vervolgen dat nadat de Raad een negatief arrest heeft genomen, zij een (nieuwe) termijn van dertig dagen dienen verleend te worden waarbinnen zij vrijwillig het grondgebied kunnen verlaten gezien er slechts op dat moment duidelijkheid is of hen een bevel mag gegeven worden. Ze stippen aan dat de Raad zich dus opnieuw dient te buigen over hun asielaanvraag en de uitvoeringsbeslissing dan niet mag uitgevoerd worden gezien dat in strijd zou zijn met het non-refoulement beginsel en artikel 3 van het EVRM. Ze benadrukken dat het beroep bij de Raad het bevel om het grondgebied te verlaten in zijn geheel schorst, inclusief de termijn. De verzoekende partijen wijzen er tevens op dat zij niet beschouwd kunnen worden als zijnde in illegaal verblijf gezien ze een asielprocedure hebben bij de Raad en hen een bijlage 35 dient te worden afgegeven dat hen machtigt te verblijven in het Rijk tot de beslissing van de Raad.

De Raad stelt vooreerst vast dat de bestreden beslissingen duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissingen zijn genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, met name artikel 7, alinea 1, 1° van de vreemdelingenwet evenals de artikelen 75, § 2 en 81 van het vreemdelingenbesluit. Tevens bevatten de bestreden beslissingen een motivering in feite. Bij lezing van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan de verzoekende partijen het genoemde inzicht verschaft en hen toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. In de bestreden beslissingen wordt uitdrukkelijk gesteld dat op 28 juli 2015 door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen werd en dat beide verzoekende partijen niet in het bezit zijn van een geldig paspoort met geldig visum, hetgeen zij geenszins betwisten. Tenslotte wordt in de bestreden beslissingen aangegeven dat in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet de verzoekende partijen bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten binnen dertig dagen.

Vervolgens dient vastgesteld te worden dat thans bij arrest met nummer 162 610 van 23 februari 2016 de Raad aan de verzoekende partijen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde toe te kennen. Gelet op de toetsingscriteria van de subsidiaire beschermingsstatus, werd door de Raad aldus reeds vastgesteld dat de verzoekende partijen in hun herkomstland geen vrees voor een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM hebben aangetoond. Er blijkt niet dat de verzoekende partijen nieuwe, concrete gegevens aanbrengen die niet reeds voorlagen in het kader van de asielprocedure bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en bij de Raad, en die een andere beoordeling rechtvaardigen. Er dient op gewezen te worden dat de verzoekende partijen

voornamelijk een theoretisch betoog voeren. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat zo de verzoekende partijen van oordeel zijn dat de situatie in hun land van herkomst gewijzigd is, zij over de mogelijkheid beschikken om een nieuwe asielaanvraag in te dienen. Tevens dient te worden aangestipt dat de bestreden beslissingen de verzoekende partijen niet verplichten om naar hun land van herkomst terug te keren. In casu is geen sprake van een gedwongen verwijdering. De bestreden beslissingen houden enkel de verplichting in om het grondgebied van België en van de lidstaten die het Schengenacquis ten volle toepassen te verlaten.

Gelet op het gegeven dat het beroep tegen de weigeringsbeslissingen van 28 juli 2015 van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij de Raad thans behandeld is geweest, en er bovendien geen sprake is van een gedwongen verwijdering, is het betoog van de verzoekende partijen aangaande artikel 39/70 van de vreemdelingenwet dan ook niet dienstig. De verzoekende partijen hebben geen belang meer bij de door hen ontwikkelde grieven aangaande een hangend asielberoep bij de Raad nu blijkt dat hun asielprocedure reeds werd beëindigd en negatief werd beantwoord en zij thans niet beschikken over een bijlage 35 en aldus niet zijn gemachtigd te verblijven in het Rijk.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn, merkt de Raad op dat de schending van een richtlijn niet rechtstreeks kan worden aangevoerd wanneer deze omgezet werd naar de interne wetgeving (RvS 2 923, 20 juni 2008 (c)). De Raad wijst erop dat deze Richtlijn in Belgisch recht werd omgezet door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) en dat de verzoekende partijen niet aanvoeren, laat staan aantonen, dat artikel 7 daarbij niet of niet correct omgezet zou zijn. Zodoende kunnen zij zich niet dienstig beroepen op de Terugkeerrichtlijn. Bovendien lijkt het betoog van de verzoekende partijen dat volgens de Terugkeerrichtlijn elke terugkeerbeslissing een passende termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot dertig dagen moet vaststellen in casu niet dienstig daar uit de bestreden beslissingen duidelijk blijkt dat een termijn van dertig dagen werd toegekend aan beide verzoekende partijen.

Waar de verzoekende partijen menen dat nadat de Raad een negatief arrest heeft genomen, zij een nieuwe termijn van dertig dagen dienen verleend te worden waarbinnen zij vrijwillig het grondgebied kunnen verlaten gezien er slechts op dat moment duidelijkheid is of hen een bevel mag gegeven worden en in dit verband verwijzen naar de omzendbrief van 21 juli 2006, doch hiermee doelen op de omzendbrief van 21 juni 2007, wijst de Raad op het volgende. Omzendbrieven die aan administratieve overheden gericht zijn, bevatten richtsnoeren nopens de interpretatie en de toepassing van de bestaande wetten en hebben geen enkel bindend karakter, ongeacht of zij bekendgemaakt zijn of niet. Een eventuele niet naleving van de onderrichtingen vervat in voormelde omzendbrief kan bijgevolg niet tot de onwettigheid van het bestreden besluit leiden (cf. RvS 28 juni 2006, nr. 160.736) zodoende dat de verzoekende partijen zich niet dienstig kunnen beroepen op deze omzendbrief. Bovendien blijkt dat thans na het negatief arrest van de Raad van 23 februari 2016 reeds meer dan 30 dagen zijn verstreken en de verzoekende partijen zich nog steeds op het Belgische grondgebied bevinden. Zodoende stelt hun kritiek op dit punt hen niet in staat enig nuttig voordeel te halen uit de vernietiging van de bestreden beslissingen. Ook wat dit punt betreft hebben de verzoekende partijen geen belang meer bij de door hun ontwikkelde grief.

Gelet op bovenstaande vaststellingen tonen de verzoekende partijen, die overigens geenszins het eigenlijk motief van de bestreden beslissingen betwisten, niet aan dat de bestreden beslissingen niet zorgvuldig voorbereid zouden zijn, zouden steunen op verkeerde feitelijke gegevens of geen rekening zou zijn gehouden met alle gegevens of dienstige stukken, niet zouden steunen op deugdelijke motieven, geen feitelijke motivering zouden bevatten die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissingen op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissingen in het dossier aanwezig waren en kennelijk onredelijk zouden zijn. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van artikel 39/70 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel lijkt, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond."

2.2 Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om

alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3 Op 5 december 2017 dienen de verzoekende partijen een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 30 januari 2018, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd worden te reageren op de in de beschikking van 20 november 2017 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“De advocaat van verzoekende partijen merkt op dat artikel 3 van het EVRM, dat werd opgeworpen in het verzoekschrift, niet voldoende werd afgetoetst. Zij verwijst naar arrest 239.259 van RvS van 28 september 2017 waarin wordt gesteld dat DVZ een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM moet aftoetsen op het moment dat de bestreden beslissing genomen wordt. Voor het overige merkt de advocaat van verzoekende partijen op dat de asielaanvraag van verzoekers in overweging genomen werd in 2015 zodat de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten impliciet werden opgeheven. De kamervoorzitter merkt op dat in de beschikking wordt gesteld dat er geen belang meer is bij het middel aangezien de asielaanvraag reeds afgehandeld is. De advocaat van verzoekende partijen volhardt in het middel. De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking.”*

2.4 Waar de verzoekende partijen opmerken dat artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), dat werd opgeworpen in het verzoekschrift, niet voldoende werd afgetoetst, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vast dat op voormeld betoog van de verzoekende partijen middels de beschikking van 20 november 2017 reeds werd geantwoord. Door argumenten uit het verzoekschrift te herhalen, brengen de verzoekende partijen geen elementen aan die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan wat al in de voormelde beschikking werd aangegeven.

Met betrekking tot het aangehaalde arrest van de Raad van State van 28 september 2017 met nr. 239.259 waarin wordt gesteld dat een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM moet afgetoetst worden op het moment dat de bestreden beslissing genomen wordt, kan het – daargelaten de vaststelling dat dit arrest dateert van na de bestreden beslissingen – volstaan op te merken dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. De verzoekende partijen tonen bovendien niet aan dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door hen geciteerde arrest vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak. *In casu* wordt door de Raad immers niet betwist dat de verwerende partij een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM moet aftoetsen op het moment dat een bevel om het grondgebied te verlaten, genomen wordt. In de beschikking van 20 november 2017 wordt, in tegenstelling tot het gecasseerde arrest, wel degelijk omstandig ingegaan op de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM waarbij er ook op werd gewezen dat thans bij arrest met nummer 162 610 van 23 februari 2016 de Raad aan de verzoekende partijen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde toe te kennen, zodat de verzoekende partijen geen belang meer hebben bij hun grief.

In zoverre de verzoekende partijen nog opmerken dat hun asielaanvraag in overweging genomen werd in 2015 zodat de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten impliciet werden opgeheven, stelt de Raad vast dat dit argument niet als dusdanig in het verzoekschrift werd aangevoerd. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen met dit betoog trachten een bijkomende argumentatie en onderbouwing aan hun middel toe te voegen. De Raad wijst er echter op dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (cf. RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472; RvS 22 april 2010, nr. 203.209; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738).). De verzoekende partijen laten ter terechtzitting na uiteen te zetten waarom zij niet reeds in hun verzoekschrift deze uitgebreidere onderbouwing hebben aangevoerd. Dit voor het eerst ter terechtzitting aangehaalde nieuwe middel is dan ook laattijdig en zodoende onontvankelijk (cf. RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472). Derhalve wordt enkel rekening gehouden met de middelen zoals deze ontwikkeld werden in het verzoekschrift (cf. RvS 15

februari 2012, nr. 217.997; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706). Hierop werd echter reeds geantwoord in de beschikking van 20 november 2017.

Daargelaten de vraag of de verzoekende partijen voormeld betoog eerder hadden kunnen aanbrengen, wijst de Raad er bovendien op dat de verzoekende partijen eraan voorbij gaan dat de bestreden bevelen werden getroffen op 6 augustus 2015, dit dus na de in overwegingname van de asielaanvragen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en nadat op 28 juli 2015 door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen werd. Zodoende kunnen de verzoekende partijen niet dienstig voorhouden als zouden de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten-asielzoeker getroffen zijn alvorens hun asielaanvragen in overweging werden genomen waardoor de bestreden bevelen na een inoverwegingname impliciet opgeheven zouden zijn.

In de mate dat ze met hun betoog dat hun asielaanvraag in overweging genomen werd in 2015 zodat de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten impliciet werden opgeheven, doelen op een hangend beroep bij de Raad, wordt benadrukt dat in de beschikking van 20 november 2017 uitdrukkelijk wordt aangegeven dat de verzoekende partijen geen belang meer hebben bij de door hen ontwikkelde grieven aangaande een hangend asielberoep bij de Raad nu blijkt dat hun asielprocedure reeds werd beëindigd en negatief werd beantwoord en zij thans niet beschikken over een bijlage 35 en aldus niet zijn gemachtigd te verblijven in het Rijk.

Waar de verzoekende partijen ten slotte volharden in hun verzoekschrift, wordt erop gewezen dat zij hiermee geen elementen aanbrengen die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan wat al in de beschikking van 20 november 2017 werd aangegeven.

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 20 november 2017 opgenomen grond wordt vastgesteld dat het enig middel, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond is.

2.5 De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU